

ХРИСТО ФОТЕВ
БАЛАДА ЗА МОМИЧЕТО ОТ
ЯПОНСКАТА ВАЗА

chitanka.info

На Иван Теофилов

Може би се мислеше излишна
тази ваза, купена отдавна.
Затова под цъфналата вишна
винаги мълчи, почти печална,
малката японка — златна щриха
в синьото небе на тази ваза.
И не каза тя защо е тиха,
как се казва никога не каза.
Как се казва? Може би Ирина?
Името не ѝ прилича. Ана?
Вчера Ана с някого замина
и сега безименна остана
малката японка — златна щриха
в синьото небе на тази ваза.
Само в здрача със походка тиха
тя напуща своята стройна ваза,
и полита боса, с голо рамо,
към пропуканото огледало
удвоило за минута само
крехкото ѝ златносиньо тяло.
Тя се гледа, може би се радва,
както всяко хубаво момиче.

„Затвори очите си! — ми казва —
и недей през пръстите наднича!“
После слага в длани затрептели
нежните си скули и тогава
както всички жълти, черни, бели
и самотни странници запява...
Някога и аз не бях сама.

*И не искам аз да съм сама.
Да се върна искам, да се върна.
Моля те, върни ме у дома.
Да се върна в моето селце,
във което чакащи деня
всички хора имаха ръце
и ръцете имаха земя.
Да се върна с белите вълни,
край които къщите-слънца
всички хора имаха жени
и жените имаха деца.
Да се върна в топлата бразда,
по която рано призори
облакът ни носеше дъжда
и дъждът ни правеше добри.*

*Някога и аз не бяха сама
и не искам аз да съм сама.
Да се върна искам, да се върна,
моля те, върни ме у дома.*

*Малка сестро, колко си наивна.
Не плачи! Защо сега посърна?
Мога да ти купя златна гривна,
но дома не мога да те върна.
Искай друго. Всичко ще направя,
но това недей, недей ми иска.
Страшно е дори да си представя
урагана, който ще притиска
крехкото ти тяло до стъблата
вишневите, с плодове отровни
пръстите ти, галеци децата
с погледи умиращо оловни,
дрехата ти пълна с мъртви птици,
с мъртви риби дрехата ти нежна,
смъквана от чуждите войници
и накрая стъпкана небрежно...*

*Остани! Аз зорко ще те пазя,
ти си крехка, колкото красива,
ти си много слаба за омраза.
Любовта дори ще те убие.
Остани такава, златносиня
и въздушна като морска пяна.
И какво, че Ана си замина.
Нека си Мария вместо Ана
в тази ваза, синята, където
ти си вечно двадесетгодишна...*

*Само тука е добро небето
и невинна цъфналата вишна.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.